Jason Diakité (Timbuktu): Invigningstal Pride 2015

Talare	Datum	Plats
Jason (Timbuktu) Diakité Artist	29 juli 2015	Stockholm

Pride, idag kan jag ärligt säga att jag känner mig stolt över vem jag är. Mer än stolt, jag känner mig tacksam. Tacksam att mina föräldrar trotsade sextiotalet amerikanska raåtskillnad och kunde möta varandra med ett så öppet sinnelag att de blev förälskade och skaffade barn. Jag är tacksam över att de tog det djärva beslutet att utvandra till det för dem så avlägsna och okända landets väg.

I många år kände jag en oförklarlig skam över vem jag var. Jag skämdes över att mitt hår var för vitt i svarta sammanhang och min hud för svart i vita sammanhang. Jag skämdes över att jag var kort, att mina föräldrar var skilda, att de inte hade några pengar. Jag skämdes över att jag inte visste vem mitt folk var eller var de fanns. Jag kände mig inte normal. Nu, många år senare, vet jag knappt något mer oanvändbart ord än just det ordet – normal. Men vad är normalt? Och i så fall vem fan vill vara det? Jag vill ju vara jag oavsett vem du är, och sedan kan vi tillsammans prata och utforska våra likheter och olikheter utan att någons kvaliteter ska hållas högre än den andres. Jag vill möta folk, jag vill inte mäta folk. Jag säger fuck normalt.

Normer är till för att snärja mig i snäva tankebanor, om att jag borde vara på ett visst sätt, klä mig på ett visst sätt, prata och se ut på ett visst sätt för att passa in. Men vems är dessa normer? Vem skapade dem och vem bad om dem? Och varför ska vi fortsätta bära dem? Nej, året är 2015, men jag kan med glädje bevittna hur vi har förkastat de här förlegade normerna. Vi ska stöpa om formen för hur vårt samhälle ska se ut, byta attityd och förbättra vår kultur. Vi kan fira våra olikheter snarare än att förskräckas av dem. Vi kan välja det och det är just därför jag är här. Det är inte slumpen som har fört mig hit Pride, det är vilja. Jag ville vara här för att jag tror att ni är mitt folk. Alla ni som tror på ett samhälle utan åtskillnad. Alla ni som tror på en värld där hudfärg, sexuell preferens, religion, kön, ursprung, utseende etcetera och så vidare inte begränsar våra möjligheter. Alla ni som tror på den självklara tesen att en människas ord och handlingar definierar vem de är. Det är mitt folk. Vi blir fler och fler. För i slutet

av dagen finns det ingen annan sida att stå på än på empatins, hänsynen, respekten och medmänsklighetens sida. Vad ska all denna tillväxt vara bra för om vi inte utvecklas nu. Nej, du är inte till för att ge vika för rädslan. Vad kan det ge oss? Trygghet, fred, frälsning? Jag tror rädsla får oss att handla irrationellt. Det får oss att söka oss till enkla svar och frestar vår tilltro till halvsanningar, illusioner, skräckscenarier, rädsla för en osäkerhet, hotfullhet och i slutändan bara hat.

Vi ser idag hur den nedmonterade välfärden i Sverige och Europa har lett till att fler och fler har det sämre ställt ekonomiskt och hur den verklighet som många lever i känns hopplös, samtidigt som ett fåtal aktörer konsoliderar större förmögenheter och skillnaderna mellan oss växer i det dolda. Samtidigt ser vi hur våra folkvalda representanter så ofta sätter näringslivets intresse framför folkets intresse. Samma näringsliv som till varje pris måste maximera sin tillväxt och så ofta vill undvika att betala skatt, undvika att bidra till att möjliggöra bättre samhällsbygge.

Vi befinner oss i en turbulent världsekonomi. Effekten av kolonialism, postkolonialism och neokolonialism har destabiliserat, förtryckt och eftersatt länder och regioner och livsförutsättningarna för hundratals miljoner människor runtom i världen. Huvudlös strävan har dessutom förändrat planetens klimat, vilket fått förödande konsekvenser på så många platser runt om i världen och som med all säkerhet kommer att försvåra livet för ännu fler människor på ännu fler ställen under många, många år. Så det är inte att förundra att rädslan kopplar ett grepp om oss.

I några av landets största tidningar hittar jag dagligen saker att bli rädd för. Framför allt slås jag av hur negativt de som bryter mot och ifrågasätter de rådande normer så ofta porträtteras. Det känns som att det finns en undermedveten vilja att riva ner de som utmanar. Den vita heterosexuella mannens perspektiv framhålls fortfarande som den grupp som allt annat behöver mätas mot. Men samtidigt är vi fler än någonsin som utmanar, som skriver och uttrycker större visioner och nya tankesätt. Det är helt enkelt en tid av motsättningar och motsägelser. Vi brinner medan världen brinner. Jag vill bara säga detta för att understryka det sammanlänkade i samhällets välfärd och invånarnas rädsla – ju räddare vi är desto sannolikare att vi söker oss till desperata lösningar och extrema uttryck. Det sitter ihop precis som grenarna på ett träd. Rädslans träd har många grenar. Några exempel på dem är just sexism,

homofobi, xenofobi och rasism. Alla skjuter ut från samma stam. Och ja, Sverige är ett jämlikt land, men inte för alla och inte hela tid. Vi har mycket arbete kvar. Det finns ingen annan väg att vandra. Vi måste uppnå lika rättigheter för alla. Jag är villig att offra all tid jag kan för att bidra till att Sverige blir världens jämlikaste land där mänskliga rättigheter ses som mänskliga självklarheter. Vi har kommit närmare det målet än någonsin förut, men vi är inte där än.

Pride, ni är viktigare än någonsin. För ni visar att vi är stolta över vem vi är. Skammen lämnar vi till dem som vill få oss att tro att rädsla är nyttigt, vettigt och fruktbart, för vi vet att det inte är det. Och med det sagt så vill jag önska alla en fenomenal Pridevecka och tack för att jag fick komma och tack för att ni lyssnat.

Källa
Transkriberat från videoinspelning: Stockholm Pride 2015 invigningstal, publicerad på Youtube, uppladdad av "Crystal Cats", 2015-07-29 (transkriberat: 2024-07-25)

Taggar
Pride

URI
https://www.svenskatal.se/tale/jason-diakite-timbuktu-invigningstal-pride-2015